

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/501/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414200136
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5414200136.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: Intrum Justitia Slovakia s. r. o., so sídlom Bratislava, Karadžičova č. 8, IČO: 35 831 154, zastúpeného splnomocneným zástupcom JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom R., L. č. X, proti odporcom: 1/ Rudolf Dudášik, nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Q., V. č. XXX, toho času bytom L., D. č. XX/D, 2/ H. N., rod. R., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Q., V. č. XXX, toho času bytom L., D. č. XX/D, zastúpená odporcom 1/ ako splnomocneným zástupcom, 3/ C. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. D. č. XXX, o zaplatenie sumy 2.689,46 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 6C/14/2014-96 zo dňa 23. apríla 2014, v spojení s opravným uznesením č. k. 6C/14/2014-114 zo dňa 02. júla 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu, v spojení s opravným uznesením, zrušuje a vec vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom č. k. 6C/14/2014-96 zo dňa 23. 04. 2014, v spojení s opravným uznesením č. k. 6C/14/2014-114 zo dňa 02. 07. 2014, návrh navrhovateľa zamietol (výrok I.) a odporcom náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

V odôvodnení konštatoval, že navrhovateľ sa voči odporcom 1/, 2/ spoločne a nerozdielne a odporcovi 3/ domáhal zaplatenia istiny 2.689,46 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.422,17 eur od 21. 12. 2010 do zaplatenia.

Vykonaným dokazovaním okresný súd zistil, že dňa 16. 01. 2006 odporcovia uzavreli so Slovenskou sporiteľňou, a. s., Zmluvu o splátkovom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 200.000,- Sk, ktorého zaplatenie bolo dohodnuté v mesačných splátkach vo výške 4.486,- Sk. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na deň 20. 02. 2006 a dátum poslednej splátky na deň 20. 12. 2010. Výška úrokovej sadzby bola dohodnutá ako premenlivá, v deň podpisu zmluvy vo výške 11,10 % ročne. V zmluve bol ďalej uvedený poplatok za správu úveru vo výške 50,- Sk mesačne a ročná percentuálna miera nákladov 6,08 %. Podľa čl. V bodu 2 zmluvy súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky vydané SLSP, a. s., s účinnosťou od 01. 08. 2002.

Predmetná zmluva je zmluvou o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, ale aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže Slovenská sporiteľňa, a. s. poskytla daný úver v rámci svojho podnikania, odporcom ako fyzickým osobám na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Súd sa v prvom rade zaoberal dôvodnosťou námietky premlčania vznesenej odporcami. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by sa úver stal splatným predčasne, preto súd dospel k záveru, že úver bol splatný tak, ako bolo dohodnuté v zmluve, teda v splátkach splatných v období od 20. 02. 2006 do 20. 12. 2010.

Keďže v danom prípade ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľská povaha zmluvy podľa záveru okresného súdu podmieňuje, aby otázku premlčania súd posudzoval podľa Občianskeho zákonníka.

Aplikáciou ust. § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka dospel súd k záveru o premlčaní všetkých nezaplatených splátok úveru, keďže posledná splátka bola splatná dňa 20. 12. 2010 a žalobný návrh bol súdu doručený dňa 15. 01. 2014. Z tohto dôvodu súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol v celom rozsahu.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Úspešnými účastníkmi konania boli odporcovia, ktorí však žiadne trovy konania nahradiť nežiadali a žiadne im nevyplývali ani z obsahu spisu, preto im súd ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ, prostredníctvom splnomocneného zástupcu, odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a odporcov 1/, 2/ spoločne a nerozdielne a odporcu 3/ zaviazal zaplatiť mu sumu 2.689,46 eur, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.422,17 eur od 21. 12. 2010 do zaplatenia a náhradu trov konania, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že spoločným a nerozdielnym plnením odporcov 1/, 2/ zaniká v tomto rozsahu povinnosť odporcu 3/ a plnením odporcu 3/ zaniká v rozsahu tohto plnenia spoločná a nerozdielna povinnosť odporcov 1/, 2/.

V odôvodnení odvolania uviedol, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcami 1/, 2/ bola uzavretá zmluva o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, v spojení so zákonom č. 285/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. S poukazom na ust. § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka má záväzkový vzťah vyplývajúci zo zmluvy o úvere uzavretej dňa 16. 01. 2006 charakter absolútneho obchodu, t. z. vždy podlieha režimu Obchodného zákonníka.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd na uvedený právny vzťah aplikoval nesprávny predpis v otázke posúdenia plynutia premlčacej doby, a to Občiansky zákonník. Súd tak postupoval napriek tomu, že právna úprava premlčania v Obchodnom zákonníku má ucelenú komplexnú povahu a z toho dôvodu ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní sa na vzťahy upravené Obchodným zákonníkom nebudú aplikovať. Všetky ustanovenia Obchodného zákonníka o premlčaní majú kogentnú povahu, sú teda záväzné a strany sa od nich nemôžu odchýliť, ani ich dohodou vylúčiť.

S poukazom na uvedené skutočnosti, na právny vzťah založený úverovou zmluvou ako absolútnym obchodom, nie je dôvod na použitie ustanovení občianskeho práva o premlčaní, bez ohľadu na súdom prvého stupňa uvádzaný spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/4/2012 zo dňa 27. 03. 2013.

Ďalej uviedol, že úprava premlčania nie je otázkou, ktorá smeruje k ochrane spotrebiteľa. Odlišne upravená premlčacia doba v Občianskom zákonníku a Obchodnom zákonníku je len výsledkom rozdielných legislatívnych procesov, z ktorých však žiadny nesmeruje k ochrane spotrebiteľa ako deklarovanej slabšej zmluvnej strany, nakoľko premlčanie pôsobí voči obom rovnako. Súd prvého stupňa v snahe čo najviac ochrániť spotrebiteľa, aj nad rámec zákonnej úpravy a právnych predpisov, aplikoval na uvedený právny vzťah úpravu premlčania podľa Občianskeho zákonníka, a to len z toho dôvodu, že v posudzovanom prípade bola kratšia premlčacia doba pre dlžníka výhodnejšia.

V zmysle čl. 3 Smernice Rady 93/13/EHS, za ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa treba považovať také, ktoré chránia slabšiu zmluvnú stranu proti silnejšej, t. j. také, ktoré upravujú vzťah dvoch subjektov vo výrazne nerovnovážnom postavení. Pokiaľ Obchodný zákonník obsahuje kogentnú a ucelenú úpravu premlčania, tak na absolútny obchodný vzťah, ktorým úverový vzťah je bez ohľadu na povahu účastníkov, je nutné pri posúdení premlčania aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, pretože právna úprava premlčania v Občianskom zákonníku nebola prijatá za účelom ochrany spotrebiteľa.

Splatnosť úveru nastala prirodzeným spôsobom dňom splatnosti poslednej zmluvne dohodnutej splátky k 20. 12. 2010 a žaloba bola podaná na súde dňa 15. 01. 2014, t. j. pred uplynutím 4-ročnej premlčacej lehoty. Nárok na zaplatenie peňažnej pohľadávky z titulu nesplateného úveru v rozsahu uplatnenom

v návrhu, ako aj právo na náhradu trov konania je preukázaný, uplatnený nárok je v celom rozsahu dôvodný a nie je premlčaný ani len čiastočne.

Odporcovia 1/ až 3/ sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrili.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O. s. p. zrušil a podľa § 221 ods. 2 O. s. p. vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Ako vyplýva z obsahu spisu, predmetom konania je žaloba navrhovateľa, ktorou sa domáha voči odporcom 1/, 2/ ako dlžníkom z úverovej zmluvy a odporcovi 3/ ako ručiteľovi odporcov 1/, 2/ zaplata sumy 2.689,46 eur s príslušenstvom, poskytnutej odporcom 1/, 2/ na základe zmluvy o splátkovom úvere vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 eur), ktorý odporcovia 1/, 2/ riadne nesplácali. Okresný súd nárok navrhovateľa aplikujúc ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka zamietol pre jeho premlčanie.

Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa a odporcovia 1/, 2/ podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka dňa 16. 01. 2006 uzavreli zmluvu o splátkovom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie splátkového úveru odporcom 1/, 2/ právnym predchodcom navrhovateľa vo výške 6.638,78 eur (200.000,- Sk) s výškou splátok 148,91 eur (4.486,- Sk) mesačne, splatnými k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 20. 02. 2006 a konečnou splatnosťou úveru dňa 20. 12. 2010.

Dňa 16. 01. 2006 právny predchodca navrhovateľa uzavrel s odporcom 3/ dohodu o ručení podľa § 303 a nasl. Obchodného zákonníka, v ktorej odporca 3/ vyhlásil, že uspokojí pohľadávky bližšie špecifikované v predmetnej zmluve, ktoré vzniknú z úverovej zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcami 1/, 2/.

Pokiaľ ide o zmluvu o splátkovom úvere uzavretú odporcami 1/, 2/, táto má podobu formulárovej zmluvy, bola uzavretá písomne. Ako správne konštatoval okresný súd z predmetnej zmluvy vyplýva, že ide o zmluvu spotrebiteľskú, pretože ju uzatváral dodávateľ - právnická osoba, predmetom činnosti ktorej je mimo iného poskytovanie úverov (peňažný ústav) a spotrebiteľia (odporcovia 1/, 2/), pričom z obsahu zmluvy nevyplýva, že by odporcovia 1/, 2/ predmetný úver čerpali za účelom podnikania. Z hľadiska podstatných náležitostí je predmetná zmluva úverovou zmluvou v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, a teda ide o absolútny obchodný vzťah v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka. Keďže však v danom prípade ide o spotrebiteľský úver, je potrebné aplikovať i ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzatvorenia zmluvy) a nakoniec aj ustanovenia Občianskeho zákonníka prijaté na ochranu spotrebiteľa (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka).

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného do 31. 12. 2007 (t. j. účinného v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy a ručiteľskej zmluvy) spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 53 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v cit. znení spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) účinného od 01. 01. 2008 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 879j OZ ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

Podľa § 1 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len ObZ) tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

Podľa § 1 ods. 2 ObZ právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona; ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva; ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

Podľa § 261 ods. 6 písm. d/ ObZ touto časťou zákona (t. j. treťou časťou nazvanou „Obchodné záväzkové vzťahy“ § 261 až § 755 ObZ, pozn. odvolacieho súdu) sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

Podľa § 387 ods. 1 ObZ právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

Podľa § 397 ObZ ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

Podľa § 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu 16. 01. 2006, ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“) tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Súd prvého stupňa s prihliadnutím na skutočnosť, že odporcovia 1/, 2/ sú spotrebiteľmi, dospel k záveru, že na ochranu spotrebiteľa je potrebné aplikovať ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka a na premlčanie vzťahovať dobu troch rokov, namiesto štvorročnej premlčacej doby upravenej v ust. § 391 ods. 1 a § 397 Obchodného zákonníka. Aplikáciu ust. § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka súd odôvodnil len tým, že „keďže v danom prípade ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľská povaha zmluvy podmieňuje, aby otázku premlčania súd posudzoval podľa Občianskeho zákonníka“. Okresný súd však bližšie neuviedol z akého dôvodu, na základe akého zákonného ustanovenia neprihliadal na ust. § 261 ods. 6 písm. d/ ObZ a vylúčil aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka, keď v odôvodnení napadnutého rozhodnutia správne konštatoval, že v prípade predmetnej zmluvy o spotrebnom úvere ide o zmluvu o úvere podľa § 497 ObZ. V tomto smere rozhodnutie okresného súdu nespĺňa podmienky presvedčivosti súdneho rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., keď z jeho odôvodnenia logicky, jasne a zrozumiteľne nevyplývajú odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom a obranou proti tomuto nároku, predovšetkým vo vzťahu k aplikácii právneho predpisu pri posudzovaní vznesenej námietky premlčania odporcami.

Je nesporné, že právna úprava premlčania je v súčasnosti obsiahnutá v dvoch základných kódexoch civilného práva - v Obchodnom zákonníku, v zmysle ktorého sa aplikuje všeobecná štvorročná premlčacia doba (§ 391 ods. 1, § 397) a Občianskom zákonníku, v ktorom je stanovená trojročná premlčacia doba (§ 101 a nasl.). Pomer Obchodného zákonníka k Občianskemu zákonníku je vzťahom predpisu osobitnej povahy (Obchodný zákonník ako *lex specialis*) k predpisu povahy všeobecnej (Občiansky zákonník ako *lex generalis*). Z ust. § 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že obchodné záväzkové vzťahy, medzi ktoré v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ ObZ patrí bez ohľadu na povahu účastníkov i zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. cit. zákona, sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka a len ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva (ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak niet ani týchto, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon). Z uvedeného vyplýva, že v prípade komplexnej úpravy právnych inštitútov Obchodným zákonníkom vo vzťahu k právnym vzťahom uvedeným v ust. § 1 ods. 1 ObZ nie je priestor pre použitie úpravy podľa Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o premlčanie, toto v Obchodnom zákonníku nesporne komplexne upravené je, preto nie je zrejme z akého dôvodu okresný súd v danom prípade aplikáciu Obchodného zákonníka vylúčil.

I keď vo vzťahu k zmluve o spotrebiteľskom úvere platí aj (a predovšetkým) zákonná úprava ochrany spotrebiteľských úverov uskutočnená zákonom č. 258/2001 Z. z. (účinného v čase uzavretia zmluvy), nie je možné tento zákon vykladať tak, že akýkoľvek úver uzavretý medzi dodávateľom a spotrebiteľom je výlučne úverom uzavretým podľa tohto zákona s vylúčením aplikácie Obchodného zákonníka. Z ust. § 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vyplýva, že tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Z takéhoto znenia zákona nemožno vyvodzovať, že úprava spotrebiteľských úverov týmto osobitným predpisom nahrádza všeobecnú právnu úpravu úveru v Obchodnom zákonníku, rovnako z neho nevyplýva ani vylúčenie aplikácie Obchodného zákonníka pri posudzovaní otázok daného vzťahu, ktoré nie sú výslovne upravené v zákone č. 258/2001 Z. z.. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je *lex specialis* tak k všeobecnej právnej úprave, ktorá môže mať základ v Občianskom zákonníku (napríklad pôžička), ako aj k všeobecnej právnej úprave, ktorá môže mať základ v Obchodnom zákonníku (úver). Záver, že právny poriadok nevyklúča aplikáciu Obchodného zákonníka aj na spotrebiteľské vzťahy vyplýva nakoniec aj zo skutočností, že samotný Obchodný zákonník obsahuje niektoré ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, ako je tomu napr. pri úprave výšky úrokov z omeškania v ust. § 369 ods. 2 ObZ.

I keď je nesporné, že vzhľadom na spotrebiteľskú povahu predmetnej úverovej zmluvy sa v zmysle § 52 OZ na daný vzťah použijú aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ (a to bez ohľadu na to, podľa akej právnej úpravy bola spotrebiteľská zmluva uzavretá), záver, že na daný vzťah sa vzťahuje výlučne pôsobnosť OZ nemá normatívnu oporu v zákone. Pokiaľ ide o ochranu spotrebiteľa v zmysle § 52 a nasl. OZ, z ust. § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1, 2 OZ vyplýva, že ochrana poskytovaná spotrebiteľom dopadá len na posudzovanie prípadných problematických zmluvných podmienok. Zmluvnou podmienkou však nemožno rozumieť aj zákonnú úpravu týkajúcu sa premlčania. Právna úprava premlčania je totiž zákonom predpokladaný spôsob nástupu určitých právnych účinkov v dôsledku plynutia času a účastníci zmluvy nijakým spôsobom zmluvnými podmienkami jej trvanie nemodifikovali. Posudzovanie či už jednotlivých zmluvných podmienok alebo aj obsahu spotrebiteľských zmlúv ako celku z pohľadu ich prospešnosti alebo priaznivosti pre spotrebiteľa sa nemôže týkať použitia konkrétnych ustanovení alebo aj celých častí právneho poriadku, ktoré majú byť použité buď priamo na základe zákona (spravidla preto, že tu ide o zmluvný typ normovaný priamo v tomto zákone ako je tomu i v tomto prípade) alebo na základe vôle účastníkov právneho vzťahu (samozrejme v tomto prípade len pokiaľ samotná dohoda o voľbe danej právnej úpravy nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou).

Vzhľadom na vyššie uvedené a na úpravu predmetného vzťahu rôznymi predpismi, pri rešpektovaní pravidla *lex specialis derogat lex generalis*, je pre riešenie otázok záväzkového práva v danom prípade potrebné s poukazom na § 261 ods. 6 písm. d/ ObZ aplikovať tretiu časť Obchodného zákonníka a túto

úpravu doplniť o ustanovenia zákona o spotrebiteľskom úvere. Občiansky zákonník ako lex generalis v zmysle § 1 ods. 2 ObZ je potrebné aplikovať až na riešenie otázok neupravených v Obchodnom zákonníku a zákone o spotrebiteľskom úvere. Sem je potom potrebné zaradiť aj ustanovenia na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. OZ).

Nakoľko okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku bližšie neodôvodnil na akom právnom základe dospel k záveru o vylúčení právnej úpravy premlčania v Obchodnom zákonníku na obchodno-záväzkový vzťah (§ 261 ods. 6 písm. d/ ObZ), je rozhodnutie okresného súdu v tomto smere nepreskúmateľné. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zároveň nevyplýva ako sa okresný súd vysporiadal s nárokom navrhovateľa voči odporcovi 3/, vo vzťahu ku ktorému si navrhovateľ nárok na zaplatenie žalovanej sumy uplatnil na základe zmluvy o ručení, uzatvorenej podľa § 303 a nasl. ObZ, aký vplyv malo posúdenie zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi odporcami 1/, 2/ a právnym predchodcom navrhovateľa ako spotrebiteľskej zmluvy na povahu zmluvy o ručení, ako aj na právne posúdenie a plynutie premlčacej doby voči odporcovi 3/ ako ručiteľovi odporcov 1/, 2/, keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že okresný súd sa s plynutím premlčacej doby zaoberal len vo vzťahu k odporcom 1/, 2/.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 221 ods. 1, 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude úlohou okresného súdu jednoznačne si vyriešiť aký právny režim sa má na daný právny vzťah (podľa zmluvného typu zvoleného účastníkmi) vzťahovať a po tomto zistení danú právnu úpravu aplikovať a jej aplikáciu, ako aj skutkové zistenia riadne odôvodniť (vo vzťahu ku všetkým odporcom).

Keďže odvolací súd zrušil rozhodnutie okresného súdu vo veci samej a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, s poukazom na ust. § 224 ods. 3 O. s. p. zrušil i výrok o trovách konania. V novom rozhodnutí preto okresný súd opätovne rozhodne aj o trovách účastníkov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.